

behandler ved en tredjebehandling. Jeg vil faktisk tillade mig at kalde det et halvt hjørne. For det indeholder noget af det, vi aftalte, nemlig tilskuddet på 10 øre, maksimalprisen på 36 øre for ny vindkraft og en række andre ting.

Men det indgik jo i den aftale, at der også skulle være en miljøbonus. Størrelsen af den miljøbonus skulle ifølge aftalen forhandles sammen med beslutningsgrundlaget for, hvordan Danmark opfylder Kyotoaftalen. Det var det, vi skulle have haft inden den 1. december i år. Der skulle vi have haft regeringens udspil.

Jeg var, tror jeg, som alle de andre aftaleparter – i hvert fald i oppositionen – i den gode tro, at de papirer rent faktisk ville komme. Det baserede jeg bl.a. på, at embedsmænd fra ministeriet ved offentlige møder sad og talte, som om den deadline naturligvis ville blive respekteret. De kunne derfor ikke sige ret meget om indholdet, men der gik jo ikke ret meget tid, før man kendte indholdet.

Hvad skete der så? Der skete i stedet for det, at fredag den 29. november blev jeg om eftermiddagen ringet op af en journalist, der gerne ville have en kommentar til, at regeringen ikke kom med et beslutningsforslag som lovet inden den 1. december. Jeg tænkte ah, og jeg sagde til journalisten: Jeg tror lige, jeg venter og ser, om der ikke kommer noget fra regeringen selv, i det mindste en meddelelse om, at det er forsinket. Der kom ikke noget. Så talte jeg naturligvis med journalisten og sagde, at den begrundelse, der blev fremlagt, var den tyndeste begrundelse, jeg i øvrigt havde hørt. Men min bestyrtelse var faktisk størst over, at det hele baserede sig på en pressemeddelelse, der var sendt ud, ikke i Økonomi- og Erhvervsministeriet, hvor ansvaret ligger, men i Finansministeriet. Det synes jeg godt nok var både skrap og virkelig noget, der vidner om, hvilket hundeslagsmål der må foregå i regeringen på det her område.

Men det er så den del af den. Der kunne man dog sige, hvis man kølede sig lidt ned, at det er udtryk for manglende pli og for, at regeringen ikke har læst sin Emma Gad. Den ved ikke, hvordan den opfører sig bare nogenlunde ordentligt.

Det værste er selvfølgelig, at vi nu står med et lovforslag, som vi behandler. Det skal træde i kraft den 1. januar 2003, og vi mangler bare en indikation af, hvilken størrelse den miljøbonus for vind skal have. Vi er jo slet ikke gået i gang med at diskutere miljøbonus for de andre ved-

varende energi-teknologier, som også er en del af den aftale, vi har fra juni måned.

Vi står med andre ord i en situation, hvor vi risikerer at købe katten i sækken. Vi aner faktisk ikke, om det her fører til, at regeringen om en måned kommer med et forslag, der hedder måske ikke 0, men så 1 øre eller 2 øre. Det ved vi faktisk ikke noget om. Hvis nu regeringen gør det, har det jo afgørende betydning for mulighederne for at realisere planerne om at lade havmølleparker gå i udbud. Det er helt klart, at hvis en miljøbonus ligger på det niveau, vil der være uendelig svage muligheder for, at man kan få nogen til at byde på havmølleparker.

Hvis det bliver situationen, spiller vi os en meget stor mulighed for at dække en del af den klimaforpligtelse, vi skal dække, af hænde. Det andet, der sker, er, at vi overhovedet ikke udbygger og dermed får svækket forsyningsikkerhed. Ud af det kommer der stigende energipriser. Det ved alle. Det er sådan set det modsatte af, hvad jeg ellers synes, at ministeren har lagt frem som regeringens politik, siden regeringen trådte til.

Så jeg synes faktisk, at ministeren som minimum skylder os en indikation af: Hvor er det, han som minister og som ansvarlig på regeringens vegne for det her område ønsker at bevæge sig hen i den kommende periode? Jeg er klar over, at jeg ikke får ministeren til at komme herop og offentliggøre planen. Den kommer først i januar. Men jeg mener, det må være rimeligt, når man har en aftale, at man i det mindste siger: Jamen det her er, fordi vi er for sent på den, men det går ikke ud på at snyde nogen. Det går ikke ud på at lade regnebørsterne ovre i Finansministeriet sidde med deres regnskaber langt væk fra den egentlige energiverden, som de kender uendelig lidt til, og prøve at få squeeze endnu et par øre ud med mulige katastrofale følger for Danmarks mulighed for at opfylde Kyotoforpligtelsen.

Kl. 16.10

Med opfyldelse mener jeg naturligvis en opfyldelse, hvor langt, langt den største del er CO₂-besparelser, som vi selv skal stå inde for. Men jeg er da ikke i tvivl om, at der sidder nogle af de hurtige regnebørster derovre, der tror, at det her kan man udelukkende købe sig til eller næsten udelukkende købe sig til, og en stor del af det f.eks. i Rusland, som jeg ikke ligefrem betragter som nogen stærk samarbejdspartner, som landet ligger, eller måske i andre lande. Så jeg synes, ministeren skylder at komme herop